

Forfatter: Knudsen, Jakob

Titel: Udrag fra ANGST

Citation: Knudsen, Jakob: "Martin Luther", i Knudsen, Jakob: *Martin Luther*, 1915, s. 122.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-knudsenj09val-shoot-idm139983001266176/facsimile.pdf> (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Martin Luther

Velan, min Sjæl, saa gaa da trøst
og vælg den Lyst for hver en Lyst!

Her drager Du dog fra, min Sjæl,
om ej i Dag, i Morgen vel.

Sea brat herud, som Du kom ind,
saa sky da Verdens falske Skin!

Farvel, Du Jord! Gud han signe Dig!
Nu drager jeg til Himmerig!

Gud signe Dig, Sol og Maanelil!
Nu til min Gud jeg fare vil.

Martin syntes selv, mens han sang, at det var det allerbedste, at komme bort fra Verden jo før jo heller, — og samtidig mærkede han Foraaret saa tydeligt netop i dette Øjeblik: en kold, blæsende Foraarsaften, der lovede saa meget.

Den fornemme Kone gik ind i Huset, straks det sidste Vers var til Ende. Nu kom hun tilbage med en hel Del Brød og Kage i sit Forklæde, som hun fyldte i deres Kurve. Kun i Martins Kurv ingenting. Til ham sagde hun, om han ikke vilde følge med ind, saa kunde han synge noget mere for hende.

Ja, naar Folk selv indbød En, saa maatte det vel nok være tilladeligt at gaa fra de andre Tigger-Kammerater, tænkte Martin.

Han kom saa ind i en Stue med den fornemme Kone, hvor der hang en hel Del Rejseklæder paa Væggen. Der bad hun ham vente lidt, mens hun selv gik ind i en anden Stue. Et Øjeblik efter kom der en Fige ud, som satte et Par Sko hen til ham, og bad, om hun maatte faa hans, saa skulde hun gjøre dem i Stand. — Saadan noget var ikke passeret ham før.

Da han paa den Maade havde skiftet Fodtøj, lukkede Pigen op for ham, og han kom saa ind i den Stue, hvor Konen var.

Det var en meget fin Stue, og han sagde ingen Ting.

»Ja, nu kan Du kalde mig Fru Ursula,« sagde hun. »Min Mand er Konrad Cotta, Kjøbmand her i Eisenach. Men hvad hedder Du, og hvorfra er Du?«

Han sagde saa sit Navn, og sin Faders, og hvorfra han var. Det skulde hun jo ikke blive meget klogere af, men

hun saae saa venligt og saa mildt paa ham, som han kun havde kjendt det hos sin Moder, og endda ikke mange Gange i sit Liv.

Hun gav sig nu til at spørge ham ud om saa mange andre Ting, — om hvad Kost han fik, hvad Klæder han havde, og hvad Stand de var i, om hvordan hans Logis var, og Folkene, som han boede hos. Han gjorde jo Rede for alt muligt, saa godt han kunde, — og hun sagde stadig saadant noget som: ja, det kommer vi nok over, eller: det skal vi nok faa rettet ved. Det kom saa rask, at han ikke kunde huske hver enkelt Bemærkning, men han indsaae da, at hvis det var sandt, saa vilde der skee en stor og udmærket Forandring for ham, — det var ligesom stærke Lysstraaler, der skjød til Vejrs hver Gang, — som naar Solen staar op. Men han sad tilfide og tænkte paa — og det var netop den store Forventning, der kaldte paa disse Tanker — at det kunde vel altsammen ingen Ting hjælpe, for skulde han til rigtig at være glad, saa maatte han da ogsaa have det med Helvede og den evige Fortabelse og med Guds Retfærdighed i Orden, og saa blev alt det andet jo sletingen Ting værdt, for han kunde vel aldrig blive sikker. — — —

Han sad tilsidst og var ganske hengivet i disse Tanker, og kunde derfor ikke følge med i det, Fru Ursula sagde. — Det mærkede hun og undrede sig noget, for det var da ellers gode Løfter, hun gav ham. Hun gav sig pludselig til ivrig at spørge ham om, hvad han var bedrøvet over, eller frygtede for. — —

Og uden at kunne samle sig — saa det kom til at staa saa sært alene — sagde han: »Jeg er saa angst for Guds Straf.«

Han mærkede det ikke, men det var, som Fru Ursula blev forskrækket, — der var en egen svidende Virkelighed i hans angstfulde Ord, som voldte, at hun nogle Øjeblikke tav helt stille. Saa gav hun sig atter til at tale om hans Kost og om hans Klæder og meget andet. — —

Hun blev afbrudt ved, at der kom en ung Pige ind fra Forværelset. Hun havde Peltsværk paa og maatte være kommen lige ude fra. Hun hilste jo — men sletikke paa Martin — og Fru Ursula gav sig i Snak med hende. Men — — det var den Pige, som Martin havde seet sammen med Fru Ursula den Dag paa Torvet! Han hørte af Sam-